

UZASADNIENIE

Powódka (...) / S z siedzibą w A. (Dania) wytoczyła przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. powództwo o zasądzenie od pozwanej kwoty 1.050.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 12% rocznie liczonymi od kwot: - 350.000 zł od dnia 1 stycznia 2011 r.; - 350.000 zł od dnia 1 stycznia 2012 r.; - 350.000 zł od dnia 1 stycznia 2013 r.; wszystkie do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W dniu 19 grudnia 2012 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. przeniosła na rzecz powódki wierzytelności wynikające z umowy zawartej w dniu 3 czerwca 2009 r. pomiędzy spółkami (...) i pozwaną. Pismem z dnia 20 grudnia 2012 r. spółka (...) zawiadomiła pozwaną o dokonanych przelewach wierzytelności. Powódka wezwała pozwaną do wykonania umowy z dnia 3 czerwca 2009 r., a w szczególności opisanych w niej dostaw zboża, z zaznaczeniem, iż dostawy te należy dostarczyć do siedziby spółki (...) w terminie do dnia 31 grudnia 2012 r., ewentualnie do zapłaty wartości zboża, tj. kwoty 1.674.707,59 zł wraz z odsetkami do dnia 31 grudnia 2012 r. Pozwana nie wykonała tego zobowiązania. (k.3-6)

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła o odrzucenie pozwu względnie oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powódka nie wykazała swojej skutecznej reprezentacji w umowie przelewu wierzytelności z dnia 19 grudnia 2012 r. oraz że umowa przelewu wierzytelności nie precyzuje przedmiotu wierzytelności. Wskazała nadto, iż zawiadomienie o przelewach nie zostało jej doręczone. Przy czym potwierdziła fakt otrzymania wezwania z dnia 20 grudnia 2012 roku.

Ponadto pozwana wskazała, że przy zawarciu umowy z dnia 3 czerwca 2009 roku pozwaną miała reprezentować duńska spółka (...). Tymczasem dokument zawarty w dniu 3 czerwca 2009 r. jako strony umowy określa (...) Dania i H. Polska. Natomiast reprezentujący (...) Dania nie był uprawniony do jednoosobowej reprezentacji spółki polskiej.

Pozwana podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że zgodnie z umową zadłużenie miało zostać spłacone w okresie żniw 2009 roku. w związku z tym, że nie jest pewnym czy chodzi o roszczenie z tytułu sprzedaży kontraktacji, czy na zasadach ogólnych pozwana podniosła zarzut upływu 2 i 3 letniego.

Wyrokiem z dnia 1 czerwca 2015 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił powództwo i rozstrzygnął, że koszty procesu ponosi powódka. (k.437)

Na skutek apelacji powódki Sąd Apelacyjny w Szczecinie wyrokiem z dnia 18 listopada 2015 roku z uwagi na nieważność postępowania spowodowaną oddaleniem wniosku powódki o odroczenie rozprawy z dnia 18 maja 2015 roku, uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 1 czerwca 2015 roku, zniósł postępowanie w zakresie rozprawy z dnia 18 maja 2015 roku i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, pozostawiając mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego. (k. 504)

Na rozprawie w dniu 24 lutego 2016 r., wyznaczonej po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. ramach prowadzonej działalności współpracowała z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w B. oraz z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż..

Współpraca pozwanej ze spółką (...) polegała na tym, że pozwana nabywała od tej spółki środki do produkcji i ochrony roślin (nawozy etc.), a rozliczała się na podstawie kompensat, przekazując jej produkty rolne. Zadłużenie pozwanej wobec tej spółki było regulowane na bieżąco i pozwana nie miała wobec zaległości płatniczych.

Pozwana współpracowała również ze spółką (...), od której także nabywała środki do produkcji i ochrony roślin. Po stronie pozwanej powstało wobec tej spółki zadłużenie w kwocie 1.674.707,59 zł za zakup środków ochrony roślin.

Dowód: - zeznania świadka R. Ł. e-protokół z dnia 20.01.2014 r. k.212,

- zeznania świadka E. K. e-protokół z dnia 20.01.2014 r. k. 213,

- przesłuchanie za pozwaną A. J. e-protokół z dnia 13.04.2015 r., k. 400-401

Pozwana nie wywiązała się z warunków zawartej umowy i nie spłaciła zobowiązania wobec spółki (...). (Niesporne)

W dniu 31 października 2007 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. (wierzyciel) zawarła z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dłużnik) umowę, w której dłużnik oświadczył, że w dacie podpisania niniejszej umowy posiada wobec wierzyciela wymagalne zobowiązanie w łącznej wysokości 1.674.707,59 zł plus ustawowe odsetki od nie zapłaconych kwot wynikających z poszczególnych faktur, wymienionych w wydruku salda, stanowiącym załącznik do niniejszej umowy, liczonymi za okres od dnia następnego po upływie terminu płatności danej faktury do dnia jej przyszłej zapłaty (§ 1 ust. 1 umowy). Dłużnik oświadczył, że w całości uznaje wiarygodność wierzyciela w kwotach i z tytułów określonych w § 1 ust. 1 umowy (zgodnie z załącznikiem) i zobowiązuje się je zapłacić na warunkach określonych niniejszą umową (§ 1 ust. 2 umowy).

Dłużnik zobowiązał się spłacić zadłużenie, o którym mowa w §1 najpóźniej w terminie do 30 września 2008 r. (§ 2 ust. 1 umowy).

Strony zawierające umowę ustaliły, że zabezpieczeniem płatności ustalonych w § 2 ust. 1 umowy jest weksel in blanco wystawiony przez dłużnika w dniu podpisania umowy, poręczony przez wszystkich udziałowców spółki wraz z małżonkami oraz umowa przewłaszczenia wszystkich zasiewów i plonów dokonanych przez Spółkę, obejmującą działki i zasiewy roku 2008, wyszczególnione w załączniku nr 1 do umowy.

Przy podpisywaniu tej umowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. była reprezentowana przez prezesa zarządu J. R. i wiceprezesa zarządu J. B.. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. była reprezentowana, zgodnie z zasadami reprezentacji ujawnionym w krajowym rejestrze sądowym przez prezesa zarządu A. J. i członka zarządu H. L. K..

Dowód: - ugoda z dnia 31.10.2007 r. (k. 11-13),

- odpis z rejestru przedsiębiorców spółki (...) (k. 14-19).

W dniu 31 marca 2009 r. nadzwyczajne zgromadzenie wspólników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. podjęło uchwałę o otwarciu likwidacji. Likwidatorem spółki, który samodzielnie działał w jej imieniu ustanowiono M. E.. Wpis o likwidacji spółki został ujawniony w krajowym rejestrze sądowym w dniu 11 maja 2009 roku.

Dowód: - odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS nr (...) według stanu na dzień 23.12.2010 r. (k. 73-82).

- zeznania świadka M. E. e-protokół z dnia 12.05.2014 r., k. 284-285

D. G. (w skrócie (...) a.m.b.a.) jest spółdzielnią z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K., a jej celem jest pozyskiwanie dla członków materiałów do produkcji rolnej, przetwarzanie i dystrybucja produktów rolnych, udzielanie członkom pomocy w formie wszelkich usług i środków pomocniczych oraz pozostała działalność na rzecz rolnictwa w celu zapewnienia członkom najlepszej możliwej opłacalności produkcji poprzez działania krajowe i

międzynarodowe. Spółdzielnia dąży do realizacji tych celów poprzez prowadzenie sprzedaży detalicznej i hurtowej oraz związanej z tym działalności produkcyjnej, importowej i eksportowej. Spółdzielnia może prowadzić podobną działalność w obszarach pokrewnych z osobami nie będącymi jej członkami oraz oferując współpracę na zasadzie pośrednictwa zainteresowanym taką współpracą członkom Spółdzielnia jest reprezentowana przez przewodniczącego Rady Nadzorczej wraz z członkiem Rady Nadzorczej łącznie lub przez dwóch członków zarządu łącznie. K. H. (1) jest członkiem zarządu spółdzielni.

(...) sp. z o. o. w B., przed jej likwidacją, była spółką córką (...) a.m.b.a., natomiast spółka (...) sp. z o. o. w Ż. była spółką córką spółki (...), która w tym czasie należała w całości do (...) a.m.b.a. Wszystkie wyżej wymienione podmioty stanowiły grupę (...).

We wzajemnych relacjach spółek (...) Dania przyjęte było, iż kluczowe decyzje dotyczące spółki (...) były podejmowane przez spółkę (...) Dania. Spółka (...) akceptowała te decyzje w sposób nieformalny i przejmowała do wykonania.

- odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS nr (...) według stanu na dzień 23.12.2010 r. (k. 73-82).

- zeznania świadka H. J. e-protokół z dnia 20.01.2014 r., k. 211-212

- zeznania świadka M. E. e-protokół z dnia 12.05.2014 r., k. 284-285

- zeznania świadka K. H. k. 340-342.

Z inicjatywy spółki (...) a.m.b.a. prowadzone były, przez H. J. z pozwaną rozmowy na temat ustalenia sposobu spłaty zadłużenia pozwanej wobec spółki (...) i możliwości kontynuowania dalszej współpracy ze spółkami z grupy (...). W dniu 3 czerwca 2009 r. doszło w siedzibie spółki (...) a.m.b.a. do spotkania z członkami zarządu pozwanej. W spotkaniu nie uczestniczył likwidator spółki (...), ani żadna inna osoba mająca uprawnienie do jej reprezentacji.

Po spotkaniu sporządzono dokument odzwierciedlający zawarte porozumienie, które zostało podpisane przez A. J. i H. C. osoby uprawnione do reprezentacji pozwanej oraz K. H. działającego jako organ uprawniony do reprezentacji (...) a.m.b.a.

Dowód: - pismo z dnia 3.09.2009 r. wraz z tłumaczeniem k. 28-29,

- zeznania świadka H. J. e-protokół z dnia 20.01.2014 r., k.211-212

- zeznania świadka K. H., k. 340-342,

- przesłuchanie za pozwaną A. J. e-protokół z dnia 13.04.2015 r. k. 400-401

Likwidator spółki (...) został poinformowany o istnieniu porozumienia w sprawie spłaty zadłużenia pozwanej już po jego zawarciu i po sporządzeniu pisma z dnia 3 czerwca 2009 roku. Nie dokonał jej formalnego potwierdzenia i o takie potwierdzenie nie zwróciła się do niego żadna ze stron tej umowy.

Dowód: - zeznania świadka M. E. e-protokół z dnia 12.05.2014 r., k.284-285

W dniu 19 grudnia 2012 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. zawarła umowę z (...) /S z siedzibą w A. której celem było przeniesienie przez spółka (...) na rzecz (...) wierzytelności wynikające z umowy z dnia 3 czerwca 2009 roku zawartej pomiędzy (...) Denmark i (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Przy zawieraniu umowy spółkę (...) reprezentował członek zarządu M. E., Spółka (...) była reprezentowana przez Z. C. w oparciu o udzielone mu w dniu 18 grudnia 2012 roku przez K. H. i A. B., działających zgodnie z zasadami reprezentacji spółki, pełnomocnictwo do zawarcia tej umowy.

Dowód: - umowa z dnia 19.12.2012 r. wraz z tłumaczeniem, k. 30-33.

- pełnomocnictwo z dnia 18.12.2012 r.,k. 72

Pismem z dnia 20 grudnia 2012 roku (...) /S z siedzibą w A. poinformowała pozwaną, że zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. umowę przelewu na podstawie której nabyła wierzytelność wynikającą z umowy z dnia 3 czerwca 2009 roku zawartej pomiędzy (...) Denmark działającej w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B., a spółką (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Wobec nabycia wskazanej wierzytelności spółka (...) wezwała pozwaną do wykonania umowy w szczególności dostaw, które miały nastąpić w latach 2010 – 2012 o wartości 350 tys. złotych rocznie przy czym dostawy te mają zostać dostarczone do siedziby spółki (...) w Ż. do dnia 31 grudnia 2012 roku oraz do wezwała do zapłaty wartości zboża, to jest kwoty 1.674.707,59 zł wraz z odsetkami w terminie do dnia 31 grudnia 2012 roku na wskazany rachunek bankowy.

Dowód: - wezwanie z dnia 20 grudnia 2012 roku wraz z dowodem doręczenia k. 35 – 37

Powódka jest spółką córką (...) a.m.b.a. Zarząd (...) a.m.b.a. jest jednocześnie radą nadzorczą powódki.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Przedmiotem oceny Sądu są trzy umowy: z dnia 31 października 2007 roku, z 3 czerwca 2009 roku oraz z 19 grudnia 2012 roku., przy czym umowa z dnia 3 czerwca 2009 roku zawiera element transgraniczny z uwagi na fakt zawarcia jej przez pozwaną ze spółką (...) Dania, a umowa z dnia 19 grudnia 2012 roku .zawiera element transgraniczny z uwagi na zawarcie jej przez spółkę (...) spółkę prawa duńskiego. Umowy powyższe stanowiąc mają uzasadnienie roszczeń powoda.

Przed przystąpieniem do merytorycznego roztrząsania zasadności wywiedzionego przez powódkę powództwa zachodzi konieczność rozstrzygnięcia, jakie prawo materialne będzie właściwe do oceny zgłoszonego żądania z uwagi na element transgraniczny występujący w niniejszym postępowaniu.

Z uwagi na datę zawarcia umowy z dnia 3 czerwca 2009 r. zastosowanie znajdują przepisy Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych podpisanej w R. w dniu 19 czerwca 1980 roku. Konwencja ta stała się częścią polskiego porządku prawnego z dniem 22 stycznia 2008 roku i ma zastosowanie do umów obligacyjnych, objętych zakresem przedmiotowej konwencji. Art. 4 ust 1 Konwencji stanowi, że jeżeli wybór prawa właściwego dla umowy nie został dokonany, umowa podlega prawu państwa, z którym wykazuje ona najściślejszy związek, jeżeli jednak część umowy, która da się oddzielić od reszty, wykazuje ściślejszy związek z innym państwem, wówczas do tej części można zastosować w drodze wyjątku prawo tego innego państwa. Z powyższego przepisu wynika domniemanie, zgodnie z którym należy przyjmować, że umowa wykazuje najściślejszy związek z tym państwem, w którym strona, na której spoczywa obowiązek spełnienia świadczenia charakterystycznego, w chwili zawarcia umowy ma miejsce zwykłego pobytu lub w przypadku spółki, stowarzyszenia lub osoby prawnej, siedzibę zarządu; jeżeli jednak umowa zawarta została w ramach działalności zawodowej lub gospodarczej tej strony, domniemywa się, że umowa wykazuje najściślejszy związek z państwem, w którym znajduje się jej główne przedsiębiorstwo, lub jeżeli zgodnie z umową świadczenie ma być spełnione przez inne przedsiębiorstwo niż główne – z państwem w którym znajduje się to inne przedsiębiorstwo. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że prawem właściwym dla umowy zawartej w dniu 3 czerwca 2009 roku, której przedmiotem jest świadczenie w postaci dostawy zboża przez pozwaną posiadającą siedzibę w Polsce na rzecz spółki (...) mającej siedzibę w Polsce jest prawo polskie.

Przechodząc do ustalenia prawa właściwego dla umowy zawartej w dniu 19 grudnia 2012 roku stwierdzić należy, że z uwagi na datę jej zawarcia zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Dz.U.U.E.L.2008.177.6). Odpowiednie zastosowanie ma w niniejszej sprawie przepis art. 14 rozporządzenia, zgodnie z którym w razie przelewu wierzytelności lub surogacji umownej stosunek między zbywcą i nabywcą wierzytelności przysługującej wobec innej osoby podlega prawu, które zgodnie z niniejszym rozporządzeniem jest właściwe dla umowy zawartej między zbywcą

i nabywcą. Natomiast zgodnie z treścią art. 14 ust 2 omawianego rozporządzenia stanowi, że prawo, któremu podlega przenoszona wierzytelność, rozstrzyga o jej zbywalności, stosunku pomiędzy nabywcą wierzytelności, a dłużnikiem, przesłankach skuteczności przelewu lub surogacji wobec dłużnika oraz zwalniającym skutku świadczenia przez dłużnika. W związku z tym, że prawem właściwym, jak wskazano powyżej, dla umowy zawartej w dniu 3 czerwca 2009r. z której dochodzone przez powódkę roszczenie wynika, jest prawo polskie, prawo to będzie też właściwe dla oceny umowy zawartej w dniu 19 grudnia 2012 roku.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności zgłoszonego roszczenia wskazać należy, iż poza sporem pozostawał fakt, że pozwana posiadała wobec spółki (...) dług w wysokości 1.674.707,59 złotych, co twierdza zawarta pomiędzy pozwaną, a spółką (...) umowa ugody z dnia 31 października 2007 roku. Niespornym był także fakt, że pozwana tej ugody nie wykonała.

Strona powodowa zasadność powództwa wywodziła z zawartej w dniu 3 czerwca 2009 roku umowy, która w jej ocenie miała stanowić odnowienie w rozumieniu przepisu art. 506 k.c.

Stanowisko powódki w tym zakresie jest chybione, albowiem umowa z dnia 3 czerwca 2009 roku nie spełnia przesłanek koniecznych do uznania, iż doszło do odnowienia. Zgodnie z treścią art. 506 § 1 k.c. jeżeli w celu umorzenia zobowiązania dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela spełnić inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej, zobowiązanie dotychczasowe wygasa (odnowienie).

Z powyższego przepisu wynika, że odnowienie dochodzi do skutku w wyniku umowy zawartej między wierzycielem i dłużnikiem. W związku z tym, że odnowienie miało dotyczyć wierzytelności pozwanej wobec spółki (...) stwierdzonej umową z dnia 31 października 2007 roku, konieczna była zgoda wola stron - dłużnika czyli pozwanej i wierzyciela, czyli spółki (...). Dokonując analizy okoliczności niniejszej sprawy w oparciu o pismo z dnia 3 czerwca 2009r. oraz zeznania świadków H. J., K. H. (2), M. E. i reprezentanta pozwanej A. J., Sąd doszedł do przekonania, że umowa z dnia 3 czerwca 2009 roku nie została zawarta pomiędzy wierzycielem i dłużnikiem. Stronami tej umowy były pozwana tj. dłużnik i spółka (...) Dania, którą reprezentował K. H. (1). Strona powodowa nie zaoferowała żadnych dowodów na okoliczność tego, że spółka (...) Dania, powiązana kapitałowo z wierzycielem ale stanowiąca odrębny podmiot prawa, miała uprawnienia do reprezentowania spółki (...), (a ściślej, że K. H. (1) był uprawniony do reprezentacji tej spółki). W związku z tym, że wierzyciel tj. (...) Polska nie była stroną umowy z dnia 3 czerwca 2009 roku, nie spełniona została przesłana zawarcia jakiegokolwiek umowy pomiędzy wierzycielem i dłużnikiem, a zatem umowa ta nie mogła również wywołać skutku odnowienia. Jakiegokolwiek ustalenia poczynione przez dłużnika i Spółkę duńską nie wywołały skutków w sferze praw i obowiązków Spółki (...).

Uprawnienia K. H. do działania w roli reprezentanta spółki (...) przy zawieraniu umowy z dnia 3 czerwca 2009r. nie sposób wywodzić z treści art. 103 k.c. Wskazany przepis bowiem znajduje zastosowanie, jak wynika z analizy jego treści, do takiej sytuacji w której umowę zawiera osoba podająca się za pełnomocnika, a nie posiadająca umocowania albo przekraczająca jego zakres. Takie okoliczności nie miały miejsca w niniejszej sprawie. K. H. (1) nie podawał się za pełnomocnika spółki (...) i nie działał w jej imieniu. Jego rola przy zawieraniu umowy z dnia 3 czerwca 2009 roku sprowadzała się do reprezentowania spółki (...) Dania w imieniu której, ta umowa została zawarta. Wyraźnie wynika to z treści dokumentu oraz zeznań świadków. Poczucie K. H., iż ma on prawo decydować o sprawach innych spółek z uwagi na powiązania kapitałowe nie stanowi podstawy do ustalenia, iż działał on jako pełnomocnik polskiej Spółki. Nie uzewnętrznił on bowiem woli działania w takim charakterze, a wręcz przeciwnie – co już podkreślano, działał w imieniu (...) Dania uznając, że skutki tego działania niejako automatycznie wywrą wpływ na prawa i obowiązki odrębnej osoby prawnej.

W tej sytuacji nie ma podstaw do stwierdzenia, że zastosowanie znajduje przepis art. 103 § 2 k.c. w oparciu o który strona powodowa wywodziła skutek umowy z dnia 3 czerwca 2009 r. w postaci bezskuteczności zawieszonyj i możliwości potwierdzenia tej umowy przez spółkę (...).

Nie sposób także przypisać K. H. działania w roli organu spółki (...) w oparciu o przepis art. 39 k.c., zgodnie z którym kto jako organ osoby prawnej zawarł umowę w jej imieniu nie będąc organem albo przekraczając zakres

umocowania takiego organu, obowiązany jest do zwrotu tego, co otrzymał od drugiej strony, przy uwzględnieniu stanowiska podzielanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego co do stosowania w tym zakresie przez analogie art. 103 k.c. (wyr. SN z 26.4.2013 r., II CSK 482/12, L.; wyr. SN z 2.3.2012 r., I UK 300/11, OSNAPiUS 2013, Nr 17–18, poz. 209; wyr. SN z 17.4.2009 r., III CSK 304/08, L.; wyr. SN z 17.9.2009 r., IV CSK 144/09, B. (...), Nr 1; uchw. SN (7) z 14.9.2007 r., III CZP 31/07, OSNC 2008, Nr 2, poz. 14). Aktualność zachowują rozważania zawarte powyżej, iż nie występował przy zawarciu umowy w roli organu tej spółki i nie zawierał umowy z pozwaną w imieniu spółki (...). K. H. (1) reprezentował przy zawieraniu tej umowy spółkę (...) Dania i działał jako jej organ, albowiem ta spółka, a nie (...) Polska, była stroną umowy w dniu 3 czerwca 2009 r..

Wobec powyższego stwierdzić należało, że spółka (...) nie była stroną zawartej w dniu 3 czerwca 2009 r. umowy i nie rodzi ona dla niej żadnych skutków prawnych.

Dodatkowo wskazać należy, iż dla skutecznego dokonanie odnowienia, jak wskazuje analiza treści art. 506 § 1 k.c., wymagane jest także zgodne wyrażenie przez obie strony tj. wierzyciela i dłużnika, zamiaru umorzenia dotychczasowego zobowiązania. Przy czym powyższy zamiar stron musi wynikać z wyraźnego ich oświadczenia lub w sposób niewątpliwy wynikać z okoliczności sprawy. Tymczasem z porozumienia z dnia 3 czerwca 2009 roku taka wola w zakresie umorzenia dotychczasowych zobowiązań umowy z dnia 31 października 2007 roku, nie wynika. Przeciwnie z okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności zeznań świadka H. J. i M. E., wyprowadzić należy wniosek, że celem spotkania przedstawicieli pozwanej i spółki (...) Dania w dniu 3 czerwca 2009 roku, a w konsekwencji zawarcia umowy, było odzyskanie od pozwanej przysługującej spółce (...) wierzytelności i ustalenie nowego sposobu jej spłaty przez pozwaną. W tej sytuacji, przyjęć należało, że powódka nie wykazała, iż wolą stron wskazanej umowy było umorzenie dotychczasowego zobowiązania pozwanej.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała także kolejnej przesłanki warunkującej skuteczne zawarcie umowy odnowienia w postaci powstania nowego zobowiązania, które zastąpiłoby zobowiązanie dotychczasowe. Powstanie nowego zobowiązania może nastąpić poprzez zmianę przedmiotu świadczenia albo wskazanie nowej podstawy prawnej świadczenia. Strona powodowa, uzasadniając swoje stanowisko, powoływała się na fakt, że odnowienie nastąpiło poprzez zmianę przedmiotu świadczenia. Takie stanowisko powódki jest niezasadne, albowiem nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym. Z treści zawartej pomiędzy pozwaną, a spółką (...) Dania umowy nie wynika, by pozwana zobowiązała się do spełnienia innego świadczenia, niż wynikającego z umowy z dnia 31 października 2007 roku. Przeciwnie, analiza treści umowy z dnia 31 października 2007 r oraz analiza treści umowy z dnia 3 czerwca 2009 r przy uwzględnienie okoliczności towarzyszących zawarciu tej ostatniej, wskazuje, że ich przedmiotem jest to samo świadczenie znajdujące swoje źródło w fakcie nie uregulowania przez pozwaną zapłaty za środki ochrony roślin w terminach wynikających z ugody. Świadczy o tym zarówno cel spotkania przedstawicieli pozwanej z przedstawicielem spółki (...) Dania jak i analiza treści umowy, która poza ustaleniem formy spłaty istniejącego już zobowiązania pozwanej zakładała określenie nowego sposób rozliczeń pozwanej za nabywane środki ochrony roślin.

W tej sytuacji stwierdzić należy, że umowa z dnia 3 czerwca 2009 r nie wywołała skutku odnowienia w rozumieniu przepisów art. 506 k.c.

W ocenie Sądu umowa zawarta w dniu 3 czerwca 2009 roku nie stanowi także umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej w rozumieniu art. 393 k.c. Zgodnie z treścią § 1 powołanego przepisu jeżeli w umowie zastrzeżono, że dłużnik spełni świadczenie na rzecz osoby trzeciej, osoba ta, w braku odmiennego postanowienia umowy, może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego świadczenia. Źródłem zobowiązania, a jednocześnie wynikającego z niego uprawnienia osoby trzeciej jest umowa między dłużnikiem (w tym przypadku spółką (...)), a wierzycielem (spółką (...)). Istotnym jest przy tym, że umowa o świadczenie na rzecz osoby trzeciej nie jest samodzielna w tym sensie, że stanowi zawsze tylko zastrzeżenie dodane do innego stosunku zobowiązaniowego. (vide: (...) z 9 stycznia 2003 r., ICK 329/02, OSNC 2004r., nr 4, poz.56). Celem umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej jest dokonanie przez jedno świadczenie dwóch przysporzeń – pomiędzy dłużnikiem i wierzycielem oraz pomiędzy wierzycielem i osoba trzecią (wyr. SN z 29.06.2012r. I CSK 606/11). Z powyższego wynika, że skuteczne zastrzeżenie świadczenia

na rzecz osoby trzeciej może zostać dokonane tylko przez umowę zawartą przez wierzyciela z dłużnikiem. Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy stwierdzić ponownie należy, że umowa z dnia 3 czerwca 2009 roku została zawarta przez dłużnika spółkę (...) ze spółką (...) Dania. Natomiast spółka (...), będąca wierzycielem pozwanej, nie była stroną tej umowy, co przesądza o tym, że umowa z dnia 3 czerwca 2009 roku nie stanowiła umowy o świadczenie na rzecz osoby trzeciej, a zatem nie mogła stanowić źródła uprawnienia dla spółki (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. do żądania bezpośrednio od pozwanej spełnienia zastrzeżonego świadczenia. Spółka ta zatem nie uzyskała roszczenia w stosunku do pozwanej o spełnienie przyrzeczonego świadczenia. Roszczenie to nie weszło do jej majątku.

Umowa z dnia 19 grudnia 2012 roku, a z której powódka wywodzi swoją legitymację do wytoczenia niniejszego powództwa to, zdaniem powódki umowa przelewu zawarta pomiędzy powódką, a (...) spółkę z o.o. w Ż..

Zgodnie z treścią art. 509 § 1.k.c.wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Umowa przelewu, jak wynika z treści powołanego przepisu, jest umową na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że spółka (...) nie była wierzycielem powyższej wierzytelności a tym samym nie mogła dokonać w oparciu o umowę z dnia 19 grudnia 2012 roku jej skutecznego przelewu na stronę powodową. Stwierdzić zatem należy, że strona powodowa nie nabyła tego roszczenia i nie może domagać się od pozwanej zapłaty kwoty dochodzonej w niniejszej sprawie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożonych przez strony oraz zeznania świadków R. Ł., E. K., H. J., K. H. (1) i reprezentanta strony pozwanej A. J.. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości i uwzględniając okoliczność, że takich zarzutów nie formułowały także strony. Sąd dał również wiarę zeznaniom świadków, czyniąc je częścią ustaleń faktycznych albowiem były one spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały, a nadto korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w treści art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. zgodnie z którą strona przegrywająca zwraca stronie wygrywającej poniesione przez nią koszty procesu, przy czym szczegółowe ich wyliczenie pozostawił na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. referendarzowi sądowemu.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE